

**ENS ACOMPANYAREM
QUAN ES FACI FOSC**

*... Espai 13

45 anys

ENS ACOMPANYAREM QUAN ES FACI FOSC

Cicle a cura d'Irina Mutt

ACOMPANYAREM QUAN ES FACI FOSC

SOLC I NO CLOS

QUAN ES FACI FOSC

ALBA MAYOL

FACI FOSC

02/02 - 14/04/2024

Pròximes exposicions del cicle:

INARI SANDELL 26/04 - 07/07/2024

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY 19/07 - 20/10/2024

HELENA VINENT 31/10 /2024 - 19/01/2025

Alba Mayol inaugura el nou cicle d'Espai 13 *Ens accompanyarem quan es faci fosc*, amb l'exposició *solc i no clos*.

Preneient com a punt de partida el conte «Bloodchild» de l'escriptora afroamericana Octavia E. Butler, l'exposició *solc i no clos* planteja un espai-cos impossible de limitar lingüísticament o amb categories taxonòmiques. A «Bloodchild» trobem T'Gatoi, un personatge que es descriu com un ens aliè no-humà, que visita regularment la casa on viu un adolescent. Aquestes trobades generen reaccions i emocions ambigües que no deixen entreveure quin tipus de relació hi ha establerta entre aquests éssers tan diferents.

Tal com explica Alba Mayol, «igual que el magnetisme ambigu i la inquietud que desprèn el personatge de T'Gatoi al conte de Butler, la fluïdesa del diseg és un tu/jo/nosaltres amplificat, un submergir-se en una multiplicitat. És quelcom que abraça i dissol, que genera teixits que es mouen sense veure'n els perímetres, sense entendre mai del tot de què estan fets. Un cos format per una inde-

SOLC I NO CLOS

finició intrínseca, una familiaritat divergent, amb corbes, espores, minerals tous. Entrar en aquest cos és negociar; és entrar en una circularitat en moviment, un instal·lar-se en el no saber».

Els elements que configuren *solc i no clos* conviden a sentir l'espai, a percebre el seu pols i els batecs de les parets, a notar la tremolor de membranes i el brollar constant de forats i esquerdes. És una exposició que palpita i que es pot escoltar, i fins i tot olorar. Com a conjunt, els elements que trobem a l'exposició generen una continuïtat amb cada una de les parts. «Res existeix sense res» insisteix l'artista. En aquest existir accompanyades i en relació a un tot, els llindars es difuminen i el diseg passa a ser un motor que ens fa avançar sense necessitat d'entendre ni categoritzar. És un diseg que brolla i desborda els límits del llenguatge.

Amb aquesta instal·lació, Mayol vol provocar una sensació de complicitat i estranyesa, de

memòria atàvica i també d'imaginació i utopia. Hi entren en joc tant anhels com pors, barrejades amb un diseg de contacte i de sentir la pell. Els diversos formats presentats a *solc i no clos* –l'escultura, les peces murals i el dibuix, entre altres–, habiten i existeixen en l'espai sense intenció d'ocupar-lo. Junts formen un cos unitari fet de fragments. O més aviat invoquen un espectre, una presència que batega, respira i parla en un murmurí circular, sense inici ni final.

La referència a allò poètic i literari que fa Alba Mayol també queda reflectida en el títol de l'exposició. És un fragment del poema número XII de «Freu», del llibre *Sal oberta* de Maria Mercè Marçal. L'àmbivalència entre «clos», que vol dir tancat, immòbil, i «solc», que ens remet a quelcom obert, que flueix, tot generant una capa més de tensió en una exposició on els contrastos i els llindars es desdibuixen en una fluïdesa constant. Un espai per on transcorren formes i textures,llums,ombres i olors, com el brollar d'un llenguatge que és alhora condició i límit d'allò que podem entendre.

Agraïments: Èlia Bagó, Sara Torres, Laura Sebastianes, Max Milà, Arnau Sala, Óscar Martín, Sebastián Jara, Ariadna Serrahima, Diego Bustamante

Barcelona, 1979. Artista i escriptora. Treballa amb la paraula, la matèria i les imatges, tot explorant les possibilitats de permeabilitat i fluïdesa entre aquests elements. És llicenciada en Filologia Anglesa per la Universitat de Barcelona i té un màster en Estètica i Teoria de l'Art Contemporani per la Universitat Autònoma de Barcelona. També s'ha format en fotografia (Central Saint Martins), Traducció i Interpretació (UAB) i Psicologia (UB).

Ens accompanyarem quan es faci fosc, el nou cicle de l'Espai 13 del 2024, comissariat per Irina Mutt, és un diseg de situar la interdependència, d'explicar-la i compar-la, a partir de quatre exposicions individuals en què cada artista aportarà una mirada particular sobre la seva manera de ser al món, de gestionar i pactar els espais.

Per a la comissària, la interdependència ens parla de la nostra relació amb el món, de com l'habitatem, dels nostres límits i les nostres vulnerabilitats. Pensar en clau d'interdependència implica desafiar la ficció de l'autonomia i reconèixer fins a quin punt estan entrelaçats els nostres cossos i les nostres vides amb altres cossos i vides. Tots formem part de tot i existim en relació amb altres éssers, estructures i fenòmens. Res no es presenta, funciona ni opera de manera aïllada.

ALBA MAYOL

A més d'haver rebut diverses beques i ajuts, al llarg de la seva trajectòria ha presentat exposicions i projectes individuals i col·lectius en espais d'àmbit nacional, com ara el Tecla Sala (Hospitalet de Llobregat, 2023), el Centre d'Art Maristany (Sant Cugat, 2022), el Casal Sollerí (Palma, 2021), Tangent Projects (Hospitalet de

Llobregat, 2020), la Fundació Vila Casas (Barcelona, 2020), Can Felipe Arts Visuals (Barcelona, 2018); així com d'àmbit internacional, com ara la Würtembergischer Kunstverein (Stuttgart, 2019), l'Eastern Bloc (Montreal, 2017), el Fokus Videoart Festival (Copenhaguen, 2012) i la Haus der Kulturen der Welt (Berlín, 2011).

ENS ACOMPANYAREM QUAN ES FACI FOSC

D'acord amb aquesta idea, les possibilitats d'agenciament, presència o accés no consisteixen tant en triomfs o fracassos individuals, sinó més aviat en una responsabilitat col·lectiva i compartida. No tots els espais conviden a ser ocupats de la mateixa manera per tothom. No totes les veus ocupen el mateix ni totes les històries perduren de la mateixa manera en el temps. Aquest cicle proposa uns quants apunts, senyals o accions sobre diferents maneres d'ocupar l'espai i de ser-hi, de durar en el temps.

El títol del cicle al·ludeix a un «nosaltres», a gestos més que no pas a un discurs: situar-se a prop d'altres per caminar-hi al costat, encara que sigui només un tros del camí, una estona.

És una oportunitat per, tot i saber que no sempre serem eficaços, assumir responsabilitat. Aquest serà el nostre gest: situar-nos a prop.

En els discursos contra la discriminació s'acostuma a fer referència a la idea d'espais segurs i accessibles, però sovint un espai segur no vol dir exempt de conflicte, ni complir les normes garanteix l'accessibilitat. Fer-nos responsables i prendre consciència dels nostres privilegis a vegades pot ferir, a vegades vol dir cedir, i cedir és perdre poder. Però hi ha coses més importants que el poder, oi?

Al llarg del cicle, el relat s'anirà generant de manera elàstica, no essencialista, ni lineal. El cos i la matèria com a plans de veritat tindran la capacitat de desplegar qüestions polítiques i activar-les. En aquests relats, fragilitat i potència no seran oposicions binàries, sinó més aviat fets relacionals que s'intercanvien i se solapen.

#EnsAcompanyaremEspai13

Amb la col·laboració de:

Fundació Joan Miró
Barcelona

Sabadell
Fundació

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

**NOS ACOMPAÑAREMOS
CUANDO ANOCHEZCA**

*... Espai 13

45 anys

ENSACO

Ciclo comisariado por Irina Mutt

COMPANYA

SURCO Y NO CERCADO

CLANES

ALBA MAYOL

FACI FOSCA

02/02 - 14/04/2024

Próximas exposiciones del ciclo:

INARI SANDELL 26/04 - 07/07/2024

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY 19/07 - 20/10/2024

HELENA VINENT 31/10 /2024 - 19/01/2025

Alba Mayol inaugura el nuevo ciclo de Espai13, *Nos acompañaremos cuando anochezca*, con la exposición *solc i no clos* (*surco y no cercado*).

Tomando como punto de partida el relato «Bloodchild», de la escritora afroamericana Octavia E. Butler, la exposición *solc i no clos* plantea un espacio-cuerpo imposible de acotar lingüísticamente o mediante categorías taxonómicas. En «Bloodchild» tenemos a T'Gatoi, un personaje que se describe como un ente ajeno no humano y que visita regularmente la casa donde vive un adolescente. Esos encuentros generan reacciones y emociones ambiguas que no dejan entrever qué tipo de relación se ha establecido entre esos seres tan dispares.

Tal y como explica Alba Mayol, «al igual que el magnetismo ambiguo y la inquietud que desprenden el personaje de T'Gatoi en el relato de Butler, la fluidez del deseo es un tú/yo/nosotros amplificado, un sumergirse en una multiplicidad. Es algo que abraza y disuelve, que genera tejidos que se mueven sin que podamos ver sus perímetros, sin que nunca podamos entender completamente de

qué están hechos. Un cuerpo formado por una indefinición intrínseca, una familiaridad divergente, con curvas, esporas y minerales blandos. Entrar en ese cuerpo es negociar; es entrar en una circularidad en movimiento, instalarse en el no saber».

Los elementos que configuran *solc i no clos* invitan a sentir el espacio, a percibir su pulso y los latidos de las paredes, a notar el temblor de membranas y el manar constante de agujeros y grietas. Es una exposición que palpita y que puede escucharse, e incluso olerse. Como conjunto, los elementos que encontramos en la exposición generan una continuidad con cada una de las partes. «Nada existe sin nada», insiste la artista. En ese existir acompañadas y en relación con un todo, los umbrales se difuminan y el deseo pasa a ser un motor que nos hace avanzar sin necesidad de comprender ni categorizar. Es un deseo que brota y desborda los límites del lenguaje.

Con esta instalación, Mayol pretende provocar una sensación de complicidad y extrañeza, de

memoria atávica y también de imaginación y utopía. Aquí entran en juego tanto anhelos como miedos, mezclados con un deseo de contacto y de sentir la piel. Los diferentes formatos presentados en *solc i no clos* –la escultura, las piezas murales y el dibujo, entre otros– habitan el espacio y existen en él sin intención de ocuparlo. Juntos forman un cuerpo unitario hecho de fragmentos. O más bien invocan un espectro, una presencia que palpita, respira y habla en un murmullo circular, sin principio ni fin.

La referencia a lo poético y a lo literario que hace Alba Mayol se refleja también en el título de la exposición. Se trata de un fragmento del poema número XII de «Freu», del libro *Sal oberta*, de Maria Mercè Marçal. La ambivalencia entre «clos», que significa cerrado, inmóvil, y «solc», que nos remite a algo abierto, que fluye, genera una capa adicional de tensión en una exposición en la que los contrastes y los umbrales se desdibujan en una fluidez constante. Un espacio en el que transcurren formas y texturas, luces, sombras y olores, como el manar de un lenguaje que es al mismo tiempo condición y límite de lo que alcanzamos a comprender.

Agradecimientos: Èlia Bagó, Sara Torres, Laura Sebastianes, Max Milà, Arnau Sala, Óscar Martín, Sebastián Jara, Ariadna Serrahima, Diego Bustamante

Barcelona, 1979. Artista y escritora. Trabaja con la palabra, la materia y las imágenes, explorando las posibilidades de permeabilidad y fluidez entre estos elementos. Es licenciada en Filología Inglesa por la Universidad de Barcelona y obtuvo un máster en Estética y Teoría del Arte Contemporáneo por la Universidad Autónoma de Barcelona. También se ha formado en fotografía (Central Saint Martins), en Traducción e Interpretación (UAB) y Psicología (UB).

Nos acompañaremos cuando anochezca, el nuevo ciclo del Espai 13 de 2024, comisariado por Irina Mutt, es un deseo de situar la interdependencia, de explicarla y compartirla, a partir de cuatro exposiciones individuales en las que cada artista aportará una mirada particular sobre su forma de estar en el mundo, gestionar y pactar los espacios.

Para la comisaria, la interdependencia nos habla de nuestra relación con el mundo, de cómo lo habitamos, de nuestros límites y nuestras vulnerabilidades. Pensar en clave de interdependencia implica desafiar la ficción de la autonomía y reconocer lo entrelazados que nuestros cuerpos y vidas están con otros cuerpos y vidas. Todos formamos parte de todo y existimos en relación con otros seres, estructuras y fenómenos. Nada se presenta, funciona ni opera de forma aislada.

ALBA MAYOL

A demás de haber recibido varias becas y ayudas, a lo largo de su trayectoria ha presentado exposiciones y proyectos individuales y colectivos en espacios de ámbito nacional, como Tecla Sala (Hospitalet de Llobregat, 2023), el Centre d'Art Maristany (Sant Cugat, 2022), el Casal Sòller (Palma, 2021), Tangent Projects (Hospitalet

de Llobregat, 2020), la Fundació Vila Casas (Barcelona, 2020), Can Felipa Arts Visuals (Barcelona, 2018); así como de ámbito internacional, como la Württembergischer Kunstverein (Stuttgart, 2019), el Eastern Bloc (Montreal, 2017), el Fokus Videoart Festival (Copenhague, 2012) y la Haus der Kulturen der Welt (Berlín, 2011).

NOS ACOMPAÑAREMOS CUANDO ANOCHEZCA

Según esa idea, las posibilidades de agenciamiento, presencia o acceso no consisten tanto en triunfos o fracasos individuales, sino más bien en una responsabilidad colectiva y compartida. No todos los espacios invitan a ser ocupados de la misma forma por todas las personas. No todas las voces ocupan lo mismo ni todas las historias perduran del mismo modo en el tiempo. Este ciclo propone algunos apuntes, señales o acciones sobre diferentes formas de ocupar el espacio y estar en él, de perdurar en el tiempo.

El título del ciclo alude a un «nosotros», a gestos, más que a un discurso: situarse cerca de otros para caminar a su lado, aunque sea solo durante una parte del camino, un rato. Pese a saber que no siempre seremos eficaces, es una oportunidad para asumir responsabilidad. Este será nuestro gesto: situarnos cerca.

En los discursos contra la discriminación se suele hacer referencia a la idea de espacios seguros y accesibles, pero a menudo un espacio seguro no significa exento de conflicto, ni cumplir las normas garantiza la accesibilidad. Hacernos responsables y tomar conciencia de nuestros privilegios a veces puede herir, a veces significa ceder, y ceder es perder poder. Pero existen cosas más importantes que el poder, ¿verdad?

A lo largo del ciclo el relato se irá generando de forma elástica, no esencialista ni lineal. El cuerpo y la materia como planos de verdad tendrán la capacidad de desplegar lo político y activarlo. En esos relatos, fragilidad y potencia no serán oposiciones binarias, sino más bien hechos relacionales que se intercambian y se solapan.

#EnsAcompanyaremEspai13

Con la colaboración de:

Fundació Joan Miró
Barcelona

Sabadell
Fundación

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

**WE WILL KEEP EACH OTHER COMPANY
WHEN IT GROWS DARK**

 Espai 13

45 anys

ENSACADE

Exhibition series curated by Irina Mutt

COMPANY

CREASE NOT ENCLOSURE

CHANGE

ALBA MAYOL

FACI FOSCA

02/02 - 14/04/2024

Upcoming exhibitions of the series:

INARI SANDELL 26/04 - 07/07/2024

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY 19/07 - 20/10/2024

HELENA VINENT 31/10 /2024 - 19/01/2025

Alba Mayol opens the new season at Espai 13, *We Will Keep Each Other Company when It Grows Dark*, with her exhibition *solc i no clos* (crease not enclosure).

Taking as its starting point the short story «Bloodchild» by the African American author Octavia E. Butler, the exhibition *solc i no clos* posits a space-cum-body impossible to limit either linguistically or by means of taxonomic categories. «Bloodchild» features T'Gatoi, a non-human alien that regularly visits the home where a teenage boy lives. These encounters stir ambiguous emotions and reactions that make it impossible to grasp the nature of the relationship between these very different beings.

As Mayol puts it, «like the ambiguous magnetism and unease that emanate from T'Gatoi, the character in Butler's story, the fluidity of desire is an enlarged you/I/we, an immersion in a multiplicity. It is something that embraces and dissolves, that generates fabrics that move without us seeing the perimeters, without us ever quite understanding what they are made of. A body formed

by an intrinsic undefinition, a divergent familiarity, with curves, spores, soft minerals. To enter this body is to negotiate; it is to enter a circularity in motion; it is to settle into not knowing.»

The elements that make up *solc i no clos* invite us to feel the space, to perceive its pulse and the walls beating, to notice the trembling of membranes and the constant oozing of holes and cracks. It is an exhibition that throbs and that can be heard and even smelt. Together, the elements we find in the exhibition generate a continuity with each of its parts. «Nothing exists without nothing», the artist insists. In this existing accompanied by and in relation to a whole, thresholds are blurred, and desire becomes a driving force that moves us forward without the need to understand or categorise. It is a desire that bubbles up and spills beyond the limits of language.

With this installation, Mayol aims to kindle a sense of fellow-feeling and strangeness, of atavistic memory, as well as imagination and utopia.

Longings and fears come into play, blended with a desire for contact and for feeling skin. The various formats present in *solc i no clos* –sculpture, mural pieces, and drawing, among others– inhabit or exist in the space but with no intention of occupying it. Together they form a unitary body made up of fragments. Or rather, they invoke a spectre, a presence that pulsates, breathes, and speaks in a circular murmur with no beginning or end.

Mayol's referencing of poetry and literature is also reflected in the exhibition title, a quotation from Maria Mercè Marçal's poem «Freu», number XII in her book *Sal oberta*. The ambivalence between «clos», meaning closed, motionless, and «solc», which points to something that is open, that flows, generates another layer of tension in an exhibition in which contrasts and thresholds are blurred in a constant fluidity. A space where forms and textures, lights, shadows, and smells evolve, like the emergence of a language that is simultaneously a condition and a limit of that which we can understand.

Acknowledgements: Èlia Bagó, Sara Torres, Laura Sebastianas, Max Milà, Arnau Sala, Óscar Martín, Sebastián Jara, Ariadna Serrahima, Diego Bustamante

Barcelona, 1979. Artist and writer. She works with text, matter, and images, exploring the possibilities of permeability and fluidity between these elements. Mayol graduated in English Philology from the University of Barcelona (UB) and holds an MA in Aesthetics and the Theory of Contemporary Art, awarded by the Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). She also studied photography (Central Saint Martins), Transla-

ALBA MAYOL

tion-Interpretation (UAB) and Psychology (UB). In addition to the several grants and other financial support she has received over the course of her career, she has presented solo and group exhibitions at Tecla Sala (Hospitalet de Llobregat, 2023), Centre d'Art Maristany (Sant Cugat, 2022), Casal Sollerí (Palma,

2021), Tangent Projects (Hospitalet de Llobregat, 2020), Fundació Vila Casas (Barcelona, 2020), Can

Felipa Arts Visuals (Barcelona, 2018); as well as in international galleries and events, such as the Württembergischer Kunstverein (Stuttgart, 2019), Eastern Bloc (Montreal, 2017), Fokus Videoart Festival (Copenhagen, 2012) and Haus der Kulturen der Welt (Berlin, 2011).

Ens accompanyarem quan es faci fosc (We Will Keep Each Other Company when It Grows Dark) is the title of the Espai 13 exhibition programme for 2024, curated by Irina Mutt. Mutt's curatorial project stems from a desire to situate interdependence, to explain it and share it by means of four solo exhibitions in which each artist will look at their way of being in the world, of managing and negotiating spaces.

According to Mutt, interdependence speaks to us of our relationship with the world, of how we inhabit it, about our limits and vulnerabilities. To think in terms of interdependence requires us to challenge the fiction of autonomy and to recognise how interlinked our bodies and lives are with other bodies and lives. We are all part of everything, and we exist in relation to other beings, structures, and phenomena. Nothing presents itself, functions or operates in isolation.

Accordingly, the opportunities for agency, presence and access do not consist so much of individual triumphs or failures as of a collective and shared responsibility. Not every space feels as inviting or can be occupied in the same way by everyone. Not all voices fill up the same amount of space, nor do all stories endure the same across time. This programme offers a few notes, indications, and actions about different ways of occupying and being in space, of lasting in time.

The title of the programme alludes to a «we», to gestures, rather than to a discourse: how we place ourselves next to someone else, walk alongside them, even if only for a short stretch of the way, for a short amount of time. It provides an opportunity to assume our responsibility despite knowing we

will not always be effective. This will be our gesture: to place ourselves close by.

In discourses against discrimination, reference is usually made to the idea of safe and accessible spaces, but oftentimes a safe space does not mean a space free of conflict, nor does complying with the rules guarantee accessibility. Assuming responsibility for and being aware of our privileges can on occasion be wounding. At times it means surrendering, and to surrender is to lose power. But there are more important things than power, aren't there?

Over the course of this programme, a narrative will gradually generate itself in an elastic, non-essentialist, non-linear manner. The embodied and the material, as planes of truth, will have the capacity to deploy the political and activate it. In this narrative, fragility and power will not be binary opposites but relational phenomena that are exchanged and which overlap.

#EnsAcompanyaremEspai13

With the collaboration of:

Fundació Joan Miró
Barcelona

Sabadell
Foundation

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

